

בתי המשפט

בר"ע 567/03		בית המשפט המחוזי בירושלים	
12/12/2003		כבוד השופט יוסף שפירא	בפני:

בעניין:

1. טננהאוז רעיה
2. עידית פלדמן

המערעות

נ ג ד

י.ד. רכב ותחבורה בע"מ אירופה קאר
ע"י עו"ד א' פופר

המשיבה

בקשת רשות ערעור על החלטת בית משפט לתביעות קטנות
בירושלים בת"ק 3453/02 שניתנה על ידי כב' השופט א' בן-הדור
ביום 6.2.03

פסק דין**נושא ההליך:**

בפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של כב' השופט אברהם בן הדור בבית המשפט לתביעות קטנות (תק 3453/02), אשר דחה את תביעת המערעות לחייב את המשיבה להשיב להן את סכום ההנחה שהעניקה המשיבה במבצע מכירת רכבים לעורכי דין, עובדה שנודעה למערעות רק לאחר שרכשו את הרכבים. עיקר טענות המערעות הינן חוסר תום לב מצד המשיבה והטעיה וחובת הגילוי החלה עליה. בית המשפט קמא קבע כי לא חלה על המשיבה חובת הגילוי.

על פי תקנה 410 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 שכותרתה "הגשת בקשת רשות לערער כהגשת ערעור", רשאי בית המשפט לאחר שמיעת תגובת הצדדים לעניין לדון בבקשה כבערעור כאילו ניתנה הרשות.

בהתאם לכך ולאחר שאפשרתי לצדדים להגיב, ובהעדר תגובתם, החלטתי לדון בבקשה כבערעור כאילו ניתנה הרשות.

תמצית הרקע העובדתי:

המערעות רכשו בחודש דצמבר 2001 שתי מכוניות מזדה בסניף חולון של המשיבה, י.ד. רכב ותחבורה בע"מ. המערעות שילמו עבור הרכבים במספר אמצעי תשלום: במזומן, בצ'ק דחוי

ובכרטיס אשראי. מספר ימים לאחר הרכישה קיבלו המערערות לביתן חוברת הנחות לעורכי דין בעלי כרטיס אשראי מאסטרקרד, ובה נכתב כי קיים מבצע למכירת רכבים הנרכשים על ידי עורכי דין מהמשיבה, המשלמים באמצעות כרטיסי אשראי מסוג מאסטרקרד. בחוברת ההנחות צוין כי המבצע בתוקף עד 31.12.01. המערערות טוענות כי בעקבות מבצע זה היו זכאיות להטבה בסך 3,210 ₪, אותה תבעו בבית המשפט לתביעות קטנות. במסגרת הדין בבית המשפט קמא, טענה המשיבה כי המערערות אינן זכאיות להטבה מהסיבות הבאות: התובעות רכשו רכב חדש ולא משומש מצי החברה, ואילו המבצע חל רק על רכבים משומשים, הרכישה לא בוצעה באמצעות כרטיסי אשראי, התובעות רכשו את הרכבים כשהתנאים היו ברורים וידועים, ללא כל לחץ, ובחרו בעצמן את צורת התשלום, הנתבעת גילתה לתובעות את כל התנאים הרלוונטיים ולא היה עליה לשאול על מקצוען של התובעות וכי על הנתבעת לא הייתה מוטלת חובה כלשהי לגלות את תנאי ההטבה.

פסיקת בית המשפט קמא:

פסק הדין שניתן על ידי בית המשפט קמא (כב' השופט א' בן הדור) דחה את תביעת המערערות להחזר כספי בסך 3,210 ₪, בגין רכישת הרכב מהמשיבה. בפסק הדין התייחס בית המשפט קמא לטענה בדבר החובה החוקית לגלות את דבר המבצע, וקבע כי לא הייתה מוטלת חובה חוקית על המשיבה להפנות את תשומת לב המערערות למבצע ההטבות. פועל יוצא מכך שהנתבעת לא הפרה חובה כלשהי, ולפיכך דחה את תביעתן.

טענות המערערות:

1. המערערות טוענות כי טעה כב' בית המשפט קמא כאשר קיבל את טענות המשיבה.
2. לטענתן, טעה כב' בית המשפט קמא בהתבססו על טענות המשיבה, שהובאו על ידי עדות שמיעה בלבד.
3. עוד טוענות המערערות כי טעה כב' בית המשפט בכך שלא התייחס כלל לטענות המערערות.
4. בנוסף, טוענות המערערות כי טעה כב' בית המשפט בקביעתו הגורפת כי: "לא הייתה מוטלת על הנתבעת חובה חוקית להפנות את תשומת ליבן למבצע ההטבות. הנתבעת לא הפרה כל חובה".
5. המערערות טוענות כי הוכיחו כי הרכב שרכשו נרכש מצי החברה, כי המשיבה ידעה על היות המערערות עורכות דין במקצוען, כי מבצע ההנחות היה בתוקף במועד בו הן רכשו את הרכבים, וכי המשיבה לא פעלה בתום לב בניהול המשא ומתן עמן.

דין:

התערבות ערכאת ערעור בהחלטת בית המשפט לתביעות קטנות:

לפני בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט לתביעות קטנות. בית המשפט לתביעות קטנות הינה ערכאה מיוחדת אשר מטרתה לסיים סכסוכים בדרך מהירה ויעילה. לפיכך, אין ערעור בזכות על פסק הדין אלא יש צורך בקבלת רשות. משום כך, על בית המשפט לערעורים לשקול את מידת התערבותו, ולהתערב רק כאשר קיימת שאלה משפטית בולטת המצריכה התערבות, או כאשר השאלה המתעוררת חוזרת באופן קבוע בבית המשפט לתביעות קטנות, וקיים צורך להכריע בה.

לעניין זה, ראו בר"ע (ירושלים) 244/90 - פנחס יאיר נ' שחר פרנקל, תק-מח 90(4), 127: "העקרונות אשר לפיהן יש לנהוג במתן רשות ערעור על פסק דין של בימ"ש לתביעות קטנות צריכות להגזר מהמטרה שלשמה הוקם בית משפט, זה שבו הותר לסטוט מדיני ראיות ופרוצדורה, (ס' 62 לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), תשמ"ד - 1984), שבו אין מרשים בדרך כלל הופעת עורכי דין (שם, ס' 63) ושבו מדובר בסכומים קטנים יחסית. הקמת בית המשפט לתביעות קטנות היתה כדי לאפשר דיון מהיר וקצר וזול בעניינים בעלי ערך כספי מועט. מסיבה זאת נקבע כי אין זכות ערעור על פסה"ד של ביהמ"ש לתביעות קטנות אלא ברשות מיוחדת ואף אם תינתן הרשות לא יישמע הערעור בפני הרכב של שלושה שופטים אלא בפני שופט אחד.

...

לסיכום: רשות ערעור על פסק דין של בימ"ש לתביעות קטנות לא תינתן אלא כשמדובר בטעות משפטית או עובדתית גלויה וברורה ופשוטה ואילו כשמדובר בנושא משפטי שאין בו פסיקה משפטית ברורה וחד משמעית לא תינתן בדרך כלל רשות ערעור אפילו אם מדובר בשאלה בעלת חשיבות עקרונית או צבורית אא"כ מדובר בשאלה עקרונית בנושא שבית המשפט לתביעות קטנות מרבה לדון בו כאשר רצוי שלא להנציח פס"ד מוטעה המשמש לאותו בימ"ש תקדים לתביעות דומות".
(הדגשה שלי - י.ש.).

כאמור, התערבות ערכאת הערעור בפסיקת בית המשפט לתביעות קטנות, נעשית אך ורק במקרים הדורשים זאת באופן מובהק. לעניין זה ראו גם דבריה של כב' השופטת מ' שידלובסקי-אור בבר"ע (ירושלים) 3243/97 - איתן חברה לביטוח נ' גאבר חזאם, תק-מח 98(2), 1940.

הטעיה צרכנית:

המקרה שלפנינו עוסק בסוגיה חשובה, העולה לעיתים קרובות, והיא ההטעיה הצרכנית. מצאתי לנכון לדון בסוגיה, מכיוון שלמרות העובדה כי המודעות הצרכנית גוברת, באשר המסחר תופס חלק נכבד משגרת חיינו, טרם ניתנה התייחסות בפסיקה לסוגיה העולה מהמקרה דנן, סוגיה אשר עשויה לחזור שוב ושוב כאשר מדובר בעסקאות צרכניות.

עקרון תום הלב, איסור הטעיה וחובת גילוי:

עקרון תום הלב במשפט הישראלי הינו עקרון יסודי, וחל על כלל ענפי המשפט. ראו דברי נשיא בית

המשפט העליון, כב' השופט א' ברק בספרו "פרשנות במשפט", בעמ' 549-551 :

"תום הלב הוא ערך מרכזי במשפטנו. הוא עיקרון יסוד של שיטתנו. הוא מהווה "כלל ההתנהגות האוניברסלי, הנדרש בין אדם לחברו, וכן בן אדם לרשות" תחילתו של תום הלב בהלכה הפסוקה, המשכו בחקיקה, ועתה פריחתו בפעילות שיפוטית עניפה, המעמידה אותו כערך מרכזי בתפישתנו המשפטית. תום הלב אינו מוגבל אך לדיני חוזים. זהו "עקרון-יסוד משפטי, החולש על כל תחומי המשפט"."

...
 "..."תום הלב" הוא "צורת התנהגות, הנקבעת לפי אמות מידה כלליות, על-פיהן מסיקים מהו הראוי והמצופה בנסיבות נתונות". אמות מידה כלליות אלה מכוונות את הצדדים להתנהג זה כלפי זה ביושר, באמון, וכפי שראוי לאנשים הגונים. חובת תום הלב אינה חלה אך ביחסים מיוחדים: זוהי חובה כללית, והיא חלה גם ביחסים שבין "יריבים". היא מוטלת ביחסים ההדדיים של צדדים אשר האינטרסים שלהם נוגדים. אכן, עקרון תום הלב קובע רמת התנהגות מנימלית אשר מתחת לה אין לרדת...". (י.ש. – הדגשות שלי).

דברים אלו מבטאים את חשיבותו של עיקרון תום הלב במשפט ואת השפעתו הרבה, כעקרון שסתום בענפי המשפט השונים. דיני הגנת הצרכן מושפעים גם הם, באופן טבעי ומובן, מעקרון תום הלב. איסור ההטעיה וחובת הגילוי, שיידונו להלן ונזכרים מפורשות **בחוק הגנת הצרכן, התשמ"א-1981** (ראו בגוף החוק ולהלן, סעיפים 2 ו-4), יונקים באופן ברור מעקרון תום הלב, המחייב רמת התנהגות בסיסית, גם בהנחה כי כל צד דואג לאינטרסים של עצמו, אך דאגה זו צריכה להיעשות בהגינות וביושר.

בין איסור הטעיה לחובת גילוי:

הסוגיה שלפנינו עוסקת בחובת גילוי ובסוגיית ההטעיה במשא ומתן צרכני. מדובר בשתי נשים, עורכות דין במקצוען, שהגיעו לרכוש רכב עבור כל אחת מהן. לטענתן, למרות שנציג החברה ידע כי הן עורכות דין, (תימוכין לכך יש גם בפרוטוקול הדיון, והעובדה לא הופרכה על ידי המשיבה), לא הציג להן את קיומה של ההנחה המוצעת לציבור עורכי הדין בנוגע למוצר, ובכך הטעה אותן בעת המשא ומתן לקניית הרכב.

סעיף 2 **לחוק הגנת הצרכן, התשמ"א-1981**, שכותרתו "איסור הטעיה", כולל גם הטעיה במחדל בקובעו:

"(א) לא יעשה עוסק דבר - במעשה או במחדל, בכתב או בעל פה או בכל דרך אחרת - העלול להטעות צרכן בכל ענין מהותי בעסקה (להלן - הטעיה); בלי לגרוע מכלליות האמור יראו ענינים אלה כמהותיים בעסקה:

...

(13) המחיר הרגיל או המקובל או המחיר שנדרש בעבר, לרבות תנאי האשראי ושיעור הריבית". (י.ש. - הדגשה שלי).

סעיף 4 **לחוק הגנת הצרכן, התשמ"א-1981**, שכותרתו: "חובת גילוי לצרכן", מפרט

עניינים בהם חלה חובת גילוי על העוסק:

"(א) עוסק חייב לגלות לצרכן -

(1) כל פגם או איכות נחותה או תכונה אחרת הידועים לו, המפחיתים באופן

משמעותי מערכו של הנכס ;
 (2) כל תכונה בנכס המחייבת החזקה או שימוש בדרך מיוחדת כדי למנוע פגיעה למשתמש בו או לאדם אחר או לנכס תוך שימוש רגיל או טיפול רגיל ;
 (3) כל פרט מהותי לגבי נכס שקבע השר באישור ועדת הכלכלה של הכנסת ;
 אולם תהא זו הגנה לעוסק אם הוכיח כי הפגם, האיכות או התכונה או הפרט המהותי בנכס היו ידועים לצרכן. ..."

ד"ר א' דויטש בספרה **"מעמד הצרכן במשפט"**, הוצאת נבו, עמ' 397-398 דנה באפשרויות הפרשניות לשני סעיפים אלו :

"אפשרות אחת היא כי סעיף 4 לחוק הגנת הצרכן רק מבקש להוסיף חובות גילוי קונקרטיות מסוימות בנושאים מוגדרים, על פני הנושאים המופיעים בסעיף 2 לחוק; אפשרות שניה היא שאכן לפנינו מיצוי של חובת הגילוי בסעיף 4, כשהמחדל אליו מכוון סעיף 2, עניינו רק במצבים של "חצי אמת", בהם העוסק מוסר מידע נתון, וחדל מפני מסירתו של מידע נוסף, אשר אילו נמסר, היה בו כדי לסלק את התוצאה המטעה הנובעת מן המסר הפוזיטיבי.

...

הפרשנות השנייה איננה נראית לי... ההסדר ה"פתוח" מבחינה זו בסעיף 2 לחוק הוא עדיף על פני ההגבלה בסעיף 4. נוסף על כך, פרשנות המצמצמת את ה"מחדל" בסעיף 2 לחוק למצבים של חצי אמת" ניתן גם לסווג כהטעיה שבמעשה. לשם כך לא היה צורך להתייחס במיוחד לנושא המחדל בסעיף 2 לחוק. אני סבורה איפה כי ההטעיה במחדל בסעיף 2 לחוק הגנת הצרכן מתייחסת למצבים של אי גילוי, דהיינו למחדל "טהור". (הדגשה שלי - י. ש.).

לדעתי יש לאמץ את הפרשנות הרחבה לסעיף 2 בחוק הגנת הצרכן, דהיינו פרשנות זו הגורסת כי קיימת חובת גילוי רחבה, וכי הטעיה במחדל פירושה הפרת חובת גילוי, זאת בניגוד לעמדת בית המשפט קמא.

יש לציין כי לעומת סעיף 2(א) לחוק הגנת הצרכן, בו האיסור על הטעייה הוא כללי וללא סייגים, הרי שבסעיף 15 לחוק החוזים הכללי (ראו להלן) מוגבלת ההטעיה במחדל רק למקרים בהם יש חובות גילוי מכח הדין, הנוהג והנסיבות. בהקשר לכך כותב פרופ' ס' דויטש בספרו **"דיני הגנת הצרכן"**, ההוצאה לאור של לשכת עורכי הדין, עמ' 374:

"במקרים אלה (המקרים בהם יש חובת גילוי על פי חוק החוזים. הוספה שלי - י. ש.) לא תהיה עילה להטעיה חוזית, אך בחוזה צרכני יהיה אפשר לטעון להטעיה צרכנית".

הלך רוחו של המטעה :

סעיף 15 לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973, שכותרתו "הטעיה" קובע:
"מי שהתקשר בחוזה עקב טעות שהיא תוצאת הטעיה שהטעהו הצד השני או אחר מטעמו, רשאי לבטל את החוזה; לענין זה, "הטעיה" - לרבות אי-גילויין של עובדות אשר לפי דין, לפי נוהג או לפי הנסיבות היה על הצד השני לגלותן".

בסעיף זה לא מופיעה כל התייחסות למצבו המנטלי של המטעה.

אם כן, האם על המטעה להטעות באופן מכוון או שמא יכול להיות תם לב או רשלן? לעניין זה ראו

דבריהם של המלומדים נ' כהן וד' פרידמן בספרם "חוזים", הוצאת אבירם, עמ' 806-807:
"אשר לברירה לבטל חוזה מחמת הטעיה, כאמור בסעיף 15 לחוק החוזים: זו עומדת לצד זה שהוטעה בין אם היתה הטעיה במרמה, בין אם היתה ברשלנות או אף בתום לב וללא רשלנות".

אך באשר לטענה לגבי חובת גילוי המצב שונה. דרושה לפחות רשלנות בכדי שתהיה הפרה חובת גילוי. לעניין זה ראו: ד"ר א' דויטש, "מעמד הצרכן במשפט", עמ' 402:
"אין צד לחוזה חייב לגלות מידע שהוא בעצמו איננו יודע אותו, וגם אין הוא חייב לדעת עליו. דרושה לפחות רשלנות מצדו, דהיינו שהוא לא נקט את האמצעים הדרושים להגיע למידע, ובכך שלא היה ער לכך שהצד השני איננו יודע את המידע, אף שהיה יכול לדעת על כך".

בנוסף, קיימים הבדלים מהותיים בין העסקה הצרכנית לעסקה המסחרית. שהרי קיימים פערי כוחות בעסקה צרכנית בין העוסק לקונה, בעוד שבעסקה מסחרית ההנחה היא כי שני הצדדים שווי כוחות בעת המשא ומתן. חוק הגנת הצרכן, כפי שצינו לעיל, מרחיב את חובת הגילוי על פני חוק החוזים. מכאן, שחובת הגילוי במקרה שלפנינו הייתה רחבה. וכך מוסיפה א' דויטש:
"...ההבדלים החשובים בין העסקה הצרכנית למסחרית יבואו לידי ביטוי בקביעת היקף חובת הבדיקה של העובדות לצורך הגילוי הנאות, וגם בנטל שמוטל על הצד שכנגד - בעניינינו הצרכן - לבדיקת העובדות מצדו הוא. בהקשר זה עיקר הנטל יפול על כתפי העוסק, ותידרש גישה זהירה ביחס לנטל המוטל על הרוכש...".
 (הדגשה שלי - י.ש.).

במקרה שלפנינו המערערות הוכיחו בבית המשפט קמא כי נציג המכירות ידע על עובדת היותן עורכות דין, ובכך הטעה אותן לגבי תנאי המבצע לעורכי דין לגבי מכירת הרכבים. אשר להטעיה, גם לפי האמור בחוק החוזים הרי שהייתה הפרה, מכיוון שגם אילו נציג המכירות היה תם לב, מדובר בהטעיה. לגבי הפרת חובת הגילוי, הרי שגם אם נציג המכירות לא ידע כי קיים מבצע על רכבים אלו עבור עורכי דין, הרי שהתרשל בתפקידו מבחינה מקצועית כנציג מכירות של החברה, שכן מן הראוי שנציג שכזה יהיה מודע למבצעים המוצעים על ידי החברה באותה עת. מכאן שאני מקבל את טענת המערערות לעניין זה.

מעבר לצורך אדון בטענות נוספות שהועלו בערעור:

טענות המערערות בדבר עדות שמיעה:

המערערות טענו כי נציג החברה לא הופיע בדיון בבית המשפט לתביעות קטנות, ואי לכך אין לקבל את עדותו שהיא עדות שמיעה מכיוון שהושמעה מפי נציג אחר של החברה שהופיע בדיון.
 סעיף 62 א' ו-ב' לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], קובע:

"(א) בית המשפט לתביעות קטנות יהיה רשאי לקבל ראיה אף אם לא היתה קבילה בבית משפט אחר.
 (ב) בית משפט לתביעות קטנות אינו קשור בסדרי הדין הנוהגים בבית משפט אחר, ובכפוף לסדרי דין שהתקין שר המשפטים לענין סימן זה, יפעל בדרך הנראית לו מועילה ביותר להכרעה צודקת ומהירה".

לעניין זה, ראו בנוסף בר"ע (ירושלים) 244/90 - פנחס יאיר נ' שחר פרנקל, תק-מח 90(4), 127 :
 "במקרה שלפנינו מדובר בבקשת רשות ערעור על פס"ד של בימ"ש לתביעות קטנות,
 שבו המגמה היא שלא להיות כבולים ע"י דיני ראיות ופרוצדורה". (י. ש. – הדגשה
 שלי).

על כן טענות המערערות בדבר אי קבילות ראיות אינן במקומן, מכיוון שמדובר בערעור על פסק
 דינו של בית משפט לתביעות קטנות, בו כללי הראיות והפרוצדורה אינם תופסים משקל משמעותי
 בהכרעת הדין, ונסוגים מפאת היעילות שבית משפט לתביעות קטנות אמור להשיג. יחד עם זאת,
 אי העדתו מעלה חשש שמא המשיבה לא חפצה להעמידו בפני חקירה נגדית בשאלת ידיעתו על
 היות המערערות עורכות דין וידיעתו על המבצע.

טענת המשיבה בדבר היקף המבצע החל רק על רכבים משומשים :

קראתי את נוסח המבצע, כפי שפורסם בחוברת המבצעים, שם נאמר שהמבצע חל: "ברכישת רכב
 מצי החברה". לאור זאת הגעתי למסקנה כי אין רמיזה לכך שהמבצע חל רק על רכבים משומשים,
 ולכן אף אם המערערות קנו רכב חדש מהמשיבה, הרי שהן זכאיות להנחה.
 הואיל והמשיבה לא הציגה בפני המערערות את תנאי המבצע, הרי שלא תשמע ממנה טענה זו.
 מכל מקום, אף טענה זו מלמדת על חוסר תום לב והטעיה מצד המשיבה, אם זה הפרוש שהיא
 נותנת למילים "צי החברה". אם ברצונה היה לסייג את המבצע לרכב משומש, היה עליה לכתוב
 זאת באופן מפורש, צלול וברור!

טענת המשיבה בדבר אי התשלום בכרטיס אשראי ישראכרד המזכה במבצע :

המשיבה טוענת כי על מנת לזכות במבצע, על המערערות היה לשלם בכרטיס אשראי מחברת
 ישראכרד, ואילו הן שילמו במספר אמצעי תשלום שונים (ביניהם צ'ק, תשלום מזומן וכרטיס
 אשראי). ייתכן וטענה זאת הייתה מקובלת עלי אילולא הייתי סובר כי ההטעיה וחובת הגלוי בנוגע
 לצרכן, חלה גם על אמצעי התשלום השונים הנוגעים למבצע. כמו כן, אילו היתה המשיבה מגלה
 למערערות על קיומו של המבצע וכי התנאי לרכישה במסגרתו הוא תשלום בדרך מסוימת, הרי
 שבפני המערערות היתה אפשרות הבחירה לגבי אופן התשלום. היה והיו מסכימות, היו נהנות
 מהמבצע ואם לא היו משלמות באותו כרטיס אשראי, לא היו זכאיות להיכלל במבצע.

סוף דבר :

כאמור לעיל, חובת הגילוי הצרכנית רחבה יותר מאשר חובת הגילוי בחוזה אחר. מכאן אני סובר
 כי במקרה דנן הייתה הטעיה, בין אם במכוון ובין אם בתום לב או רשלנות, והופרה חובת הגילוי
 הצרכנית, לפחות באופן רשלני אם לא למעלה מזה.
 הואיל והתוצאה של ביטול ההתקשרות והשבה אינה רלוונטית במקרה שנעשה כבר שימוש ברכב,
 הרי שיש לזכות את המערערות בסכום ההטבה.
 על כן אני מקבל את הערעור ומחייב את המשיבה לשלם לכל אחת מהמערערות 3,210 ש"ח

בתוספת הצמדה וריבית כדין ממועד התשלום האחרון עבור המכוניות.
המשיבה תשלם לכל אחת מהמערערות הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד (כולל) בסך של 3,000 ₪, ואם
תונפק לה חשבונית יתווסף לכך סכום המע"מ.
הצדדים ויתרו על שמע פסק הדין והוא יישלח בפקס.

ניתנה היום י"ד בכסלו תשס"ד (9 בדצמבר 2003) בהעדר הצדדים.

יוסף שפירא, שופט